

[Ministeren for udviklingsbistand]

sjette største bidragyder til FN's befolkningsfond. På grund af vores meget store bidrag har Danmark og de øvrige nordiske lande en særlig interesse i at sikre, at FN-systemets bistand fungerer effektivt. Det skylder vi de fattige i udviklingslandene, og det skylder vi de danske skatteydere.

Det er på den baggrund, at de nordiske lande i 1988 tog initiativ til iværksættelse af et større analyse- og udredningsarbejde om FN-systemets bistandsaktiviteter, det såkaldte nordiske FN-projekt. Resultatet heraf, som forelå i foråret 1991, indeholdt de nordiske landes forslag til reformer af styreformen for de forskellige fonde og programmer og finansieringen af dem. Siden har vi gjort et stort arbejde for at skabe forståelse for vore forslag i FN og blandt FN's medlemslande.

I foråret så det ud til, at det var lykkedes at nå frem til et kompromis i forhandlingerne i FN. Der ville således blive etableret en særlig funktion under den årlige samling af FN's økonomiske og sociale råd, ECOSOC, hvor den overordnede arbejdsdeling og retningslinjerne for FN-systemets udviklingsaktiviteter ville blive fastlagt. Desuden ville de eksisterende styrelsesråd for de forskellige FN-fonde og -programmer blive erstattet af mindre bestyrelser. Her ville medlemmerne bl.a. kunne opnå en bedre kontrol med programmernes arbejde. Desværre lykkedes det ikke at få vedtaget kompromiset, og forhandlingerne fortsætter derfor under denne generalforsamling.

Finansieringsmålet udestår også. Vi har foreslået, at de eksisterende frivillige bidrag suppleres med dels medlemsbidrag efter en indtægtsskala, dels forhandlede bidrag. Formålet er at sikre en bedre blanding af frivillighed og byrdefordeling samt sikre, at de, der vil bestemme, også kommer til at betale.

Hvis der ikke gennemføres reformer, kan det få særdeles alvorlige konsekvenser for FN-systemets bistandsaktiviteter. Der må en fornøftig og klar prioritering til mellem FN's kortsigtede og langsigtede indsats, så det ikke blot er bankorganisationerne, der kommer til at dominere. Dette haster, ikke mindst nu, hvor bidragene til multilateral bistand er under pres som følge af budgetnedskæringer i mange donorlande.

I næste uge holder FN sin årlige tilsagnskonference. Jeg drøftede for tre dage siden

med mine nordiske kolleger, hvordan vi dér skal sende et klart nordisk signal om den vægt, vi lægger på, at reformprocessen bliver til noget. Det, vi blev enige om, er, at vi ikke nu vil melde ud med vore bidrag til FN-programmerne for det kommende år, men vente, indtil vi ser, hvad reformdrøftelserne fører til. Og vi bør selv drøfte, om de danske prioriteringer inden for den multilaterale ramme trænger til omplaceringer.

De økonomiske og sociale indsatser kan ikke ses isolerede fra indsatsen på det økologiske område. Hvad nytter en positiv økonomisk udvikling i dag, hvis naturressourcerne og miljøet samtidig nedslides og nedbrydes, så kommende generationer ikke kan nyde godt af de forbedringer, der er skabt? FN's store miljøkonference i Rio sidste år, UNCED, satte for alvor fokus på sammenhængen mellem miljø og udvikling, en sammenhæng, som vi i dag har mulighed for at tage højde for, og som har skabt grundlag for nye indsatser.

På Riokonferencen blev denne erkendelse omsat til en række konkrete beslutninger. Konferencens vedtagelser omfatter Riodeklarationen om miljø og udvikling, handlingsprogrammet Agenda 21 og en erklæring om skove.

For knap et år siden var der en debat her i Tinget om opfølgningen på UNCED. Siden da har det første møde været afholdt i kommissionen for bæredygtig udvikling. Både miljøministeren og jeg selv deltog i mødet, og der var ministerdeltagelse fra ca. 40 lande. Det gav arbejdet i kommissionen den politiske drivkraft, der er nødvendig for at være det centrale organ i FN-systemet til overvågning af en effektiv opfølgning af UNCED.

Gennemførelsen af de omfattende programmer for en bæredygtig udvikling vil kræve overførsel af ganske mange penge fra industrilandene til udviklingslandene. Efter regeringens opfattelse bør vi bruge eksisterende mekanismer til den internationale mobilisering af sådanne ressourcer. Det er således Den Globale Miljøfacilitet, GEF, der skal være den centrale finansieringsmekanisme til at løse miljøproblemer af global karakter. Også Verdensbanken, FN's programmer for særorganisationer og de frivillige organisationer har en vigtig rolle at spille, når det gælder om at føre UNCED-vedtagelserne ud i livet. Der må endelig også lægges vægt på forudsigelighed i penge-